

Vlastní

tvorba

9.B

Co bude po smrti?

Anna Přibyllová

Tuhle otázku už si položilo mnoho lidí. Nejzajímavější asi je, že se dozvíme pravdu, než umřeme. A pak? Pak to vlastně už nemůžeme nikomu říct.

Teorií je několik. Křesťané si myslí, že tam někde na nás čeká ráj nebo peklo a každý půjde tam, kam si zaslouží. Hinduisté si zase myslí, že se narodíme jako nějaké jiná živá bytost a budeme žít nový život. Názorů je mnoho, ale který si vybrat, aby byl ten správný?

A co si myslím já? V první řadě musím říct, že se smrti bojím. To bude asi i ten důvod, proč bych si přála, aby „tam“ přece něco bylo. Cokoliv! Nejhorší je představa, že nebude nic. Nic neucítíme, nic neuvidíme, nic si nebudeme pamatovat ani nás nebude nic čekat. No, ať tam bude cokoliv, tak pro mě je nejdůležitější věřit tomu, že něco bude následovat. Vím, že se tím trochu uklidňuju, ale pomáhá to. Prostě věřím. A jestli tam pak nebude nic? Tak to už pak přeci bude jedno. Nebo ne?

Černo

Markéta Máslová

Každý den chodím touhle cestou domů. Stromy šustí, ptáci zpívají, ale přesto se mi tento den zdá nějaký divný. Jdu po vydlážděném chodníku a vítr mi fouká do vlasů. Na konci ulice je něco, čeho jsem si nikdy nevšimla. Visí to na dřevěném plotu a třpytí se to. Rozeběhnu se k dřevěným příčkám, ale najednou se mi zapletou nohy a já zakopnu. Dám ruce před sebe, abych se ochránila před tvrdým nárazem. Jenže ruce se mi boří do mokré hlíny. Zvednu se a nevěřícně se rozhlédnu. Místo asfaltu a dlaždic je tu jen samá hlína. Nadechnu se a zdá se mi, že vzduch je čistější a není tak zatuchlý jako dřív. Chci se vydat k našemu domu, ale žádný tam není. Dojdu až na místo, kde má dům stát a najdu tam jen zlatý přívěsek a pod ním papír. Obě věci zvednu a na špinavém papíru čtu: “Otoč se!” Udělám to a přede mnou stojí osoba v černém. Ani se jí nestihnu kouknout do obličeje a tupá rána mě posílá k zemi. Pak už jen černo. Po dlouhé době se probouzím ve své posteli. Že by to byl jen sen? Asi jo! Každopádně je 6.50 a já už zase nestíhám.

Vyběhla jsem rychle z domu a zabouchla za sebou dveře. Běžím kolem našeho plotu. Najednou se zarazím. Na dřevěné plaňce visí zlatý přívěsek.

Dětské vztahy

Matěj Veleba

Někdy je mi do breku,
když ztrácím svojí lásku,
schovám se pak pod deku,
nejlíp nevydám hlásku.

Někdy jsem zas plný štěstí,
když najdu si jinou,
divnej týpek dá mi pěstí,
schovám se zas pod peřinou...

I když je mi čtrnáct let,
na vztah je to asi málo,
chovám se spíš na pět,
proto všechno za prd stálo.

K čemu jsou ty dětské vztahy?
S holkama si nevím rady!
Však ještě nejsem ani muž,
no chci, aby to bylo už.

Hraničář

Roman Kaňa

Náš hraničář se svým věrným ořem byl při západu slunce na dlážděné cestě před hradbami Severního Aredinu. „Kdo tam?!“ zařval srážce v ošuntělém brnění z vršku hradeb. „Jordin od severních hranic, projíždím tudy domů!“ odpověděl nazpět. Strážce se zamyslel. Hmm asi hraničář, pomyslel si. „Otevřete brány! A ty nedělej potíže!“ ukázal prstem na hraničáře. Ten pokynul hlavou na souhlas. Brány se otevřely.

Jordin právě vešel do města. Bylo až po hradby narvané občany obchodníky, stánky i strážemi. Hraničáře to vůbec nevyvedlo z míry, ani se necítil bezpečněji. Pouze se rozhlížel po hospodách a stájích. Jedny našel, nebyly nic moc, ale aspoň něco. Už se stmívalo. Lotha uvázal ve stáji a šel do hospody. U večere se za ním každý otáčel s nevraživým pohledem. Jordin je však nevnímal. Jedl si svou porci žvance s pozorností věnovanou tomu, co bylo na talíři. Když dojedl porci, dožvýkal poslední sousto, zvedl se, zaplatil a šel do svého pokoje spát.

Najednou něco cítí a procítá ze spaní. Pomalu, avšak ostrážitě otevírá oči. A zří temnou postavu. Má ladné křivky, lehké kroky a krásné vlasy. Otáčí se a Jordin zavírá oči. Prokoukla to a vyráží k oknu. Jordin vstává a pronásleduje jí. Postava už ale vyskočila. Jordin je u okna a svýma modrýma očima zkoumá tmou. Najednou někdo píská. Jordin kouká nahoru a vidí siluetu postavy zlodějky. Ta mu mává a mizí ve tmě. Hraničář vyráží pro svého koně. Odvazuje ho a pronásleduje postavu na útěku po střechách za svitu měsíce. „Přidej! Pojď, už ji máme!“ povzbuzuje hraničář svého přítele.

Zlodějka obratně skočí z domu a mizí za ním. Jordin ji následuje.

Postava stojí před dvěma strážnými. Jordin přiběhl k nim. „Hej, táhni odsud!“ zařval strážný. Hraničář však jde ještě blíže. Strážný odpovídá rychlým výpadem vpřed proti němu. Jordin uhýbá, podráždí mu nohy a zároveň zasazuje úder předloktím. Muž padá v křeči na zem. Hraničář jde však dál s neúprosným pohledem. Druhý odsune zlodějku stranou a rozbíhá se jako jeho společník. Jordin se vyráží proti němu. Muž Jordinovi dává svou pěstí úder do tváře. Hraničář chytá ruku, která ho právě uhodila do obličeje, a útočníka odhazuje proti blízké zdi. Ten omdlívá a padá na zem.

Když se Jordin podíval po zlodějce, nebyla tam. Na zemi se pouze válí jeho amulet. Za svitu bledého měsíce se s Lothem vraceli k hostinci. Něco mu ovšem nedalo spát. Pozdě v noci vylezl na kostelní věž a v měsíční záři přemýšlel, proč zrovna tenhle amulet.

Halloween

Václav Řízek

Halloween jsme přišli slavit,
po roce se zase bavit.
Do Lucerny s kamarády,
všichni spolu dohromady.

ATMO to tam rozjeli,
i když halloween byl v neděli.
Roztančili všechny v sále,
býval bych se doma válel.

Byl tam Johnny Machetta,
na pódiu skákal jako koza,
to je jeho parketa,
ach ta jeho teplá póza.

Pak tam přišel GOGO,
říkám si, ty vogo.
Twerkem večer zakončil,
všechny nás tím zaskočil.

Konec deprese

Matěj Veleba

Sedím tu smutný s perem v ruce,
před světem schován do kapuce.
Život je k ničemu, nemám ho rád,
je to jak kdybych v srdci měl drát.

Schází mi jedno procento do sta,
fakt nevím, kam vede moje cesta.
Chybí mi láska, nevím, co dál,
s holkou život by za více stál.

Na římse tu v klidu sedím,
na ty lidi dole hledím.
Možná, že tam rychle skočím,
slyším hlasy, tak se točím.

Rodina i přátelé jsou tady,
zůstanu tu radši s nima.
Neskočím jim do zahrady,
žádný smutek ani zima.

Tělo mé najednou náraz cítí,
v kaluži krve ležím,
báseň už nesložím,
na hrob spadne mi kvítí.

Na omluvy sobě pozdě,
bez dechu a bez tepu,
ticho jak v nejhlubším hvozdu,
aspoň už se neklepu.

Konec je pouze nový začátek

Jan Slovák

Když končíš neb odcházíš,
že život jde dál, si pamatuj.
Pokud však stále si sníš,
dávej pozor, neriskuj.

Kdo život žije rád,
tomu život sluší.
Když máš život plný ztrát,
tak si kazíš duši.

Když prohraješ,
odveta tě čeká.
Když vyhraješ,
odveta tě léká.

A tak dá se říct.
Konec je pouze pokračováním konce
a každý konec skrývá nový začátek.

Moje první rande

Pepa Nguyen

Bylo devět hodin ráno 23. února 2015. To datum bylo pro mě speciální. Čekalo mě moje první rande. S opravdovou živou holkou, která umí mluvit, má obě ruce i nohy, není jí dvanáct a není ani plesnivá. Od rána jsem byl nervózní. Šel jsem do sprchy, pořádně jsem se vydrbal, abych nesmrđěl, a pak se navoněl omylem máminou voňavkou. Vzal jsem si džiny a triko, které jsem si koupil speciálně na dnešní den. Bohužel jsem si zapomněl sundat cedulky z obchodu, ale co se dá dělat. Hlavní je moje d'ábelské charisma!!! Nakonec jsem si vzal ponožky, sandále a vyrazil jsem.

Měli jsme sraz U Anděla před kinem. Chtěl jsem jí udělat radost, a tak jsem jí koupil tatranku. Stojím tam s tou tatrankou a čekám. Lidi si mě divně prohlížejí, ale já jsem v klidu, nic mě nerozhodí. Abych si dodal odvahy, plivnu si do ruky a prohrábnu si účes, ať hezky drží. Po půl hodině čekání dostávám hlad a rozbaluju tatranku. Po další půlhodině se přistihnu, že trochu brečím. Mrzí mě, že mi tento velký den nevyšel. Jedu domů. Na facebooku na mě čeká zpráva. Kde jsi byl? Čekala jsem na tebe hodinu před kinem Cinema star! Už tě nechci nikdy vidět!

Ajaj, stál jsem před špatným kinem, no co se dá dělat. Hlavně, že jsem byl topovej. A když nevyšla tahle, přijde jiná.

Rodina

Aneta Mikušová

Mám vás strašně ráda,
moje celá rodino,
měla jsem být Lada,
blbé jméno dceřino.

Už je to skoro patnáct let,
co žiju s vámi,
byla jsem malý skřet,
láska mezi lidičkami.

Za to vše chci se odvděčit,
děkuju opravdu moc,
za tu vaši velkou péči,
zvláště teď v období Vánoc.

Závidím nebo jsem někdo výjimečný?

Aneta Mikušová

Asi si říkáte, o čem budu mluvit? Tuhle otázku si pokládám vždy, když někdo začne mluvit o tom, jak se narodil nebo dokonce o tom, jak ho rodiče dělali. Tak tyhle starosti opravdu nemám. Už jsem skoro patnáct let u mojí mámy. Jsem za ni tak moc ráda, že si to nikdo nedovede představit. Možná jen moje nejlepší kamarádka. Ráda bych slyšela, jak si mě nesli z porodnice, jak dlouho mě máma kojila nebo jestli táta omdlel u porodu. Zrovna to se nedovím. Nevadí mi, že jsem neviděla tu, která mě porodila. A ani po tom netoužím.

Ráda slýchávám, jak si mě, teď už ta máma, kterou znáte, přinesla, jak mě babička koupala, protože se máma bála, prostě to jsou ty nejlepší vyprávěné vzpomínky, co mám.

Možná si kladete otázku, proč o tom vyprávím? Prostě jsem se s vámi chtěla podělit o něco, co možná neznáte. Chtěla bych tím poděkovat své rodině a svým kamarádům.

Ztráta milované osoby

Matěj Veleba

Bylo mi tak devět let, když jsme se s mámou přestěhovali do nového bytu na vesnici. Bylo mi hrozně, myslel jsem, že už nikdy nenajdu nové kamarády, jaké jsem měl. Ale jednoho dne jsem se rozhodl jít si zakopat na hřiště, i když jsem vůbec neměl náladu. Doufal jsem, že tam nikdo nebude, protože jsem byl stydlín. Když jsem si začal kopat, zahlédl jsem pár holek sedících na tribuně. V duchu jsem si říkal: "Ať si mě nevšimnou, prosím." Najednou slyším: „Hej kluku, pojď sem.“ Chtěla se na něco zeptat a já čekal, že se zeptá třeba kudy do krámu, nebo jestli nemám pět korun. Ale nebylo tomu tak. Nejvyšší z nich se zeptala, která z nich je nejhezčí, a já samozřejmě řekl, že ona! A takhle nějak jsme se spřátelili s mojí budoucí nejlepší kamarádkou.

Uběhlo pár let a byli jsme dva blázniví pubertáci, co prováděli různé blbosti. Za ty tři roky jsme zažili nespočet zážitků. Ale každý ví, že pravé kamarádství se nemá zanedbávat. A já hlupák se zakoukal do jiné holky a tu první jsem úplně zapomněl. Jenže ta nová ale chtěla někoho úplně jiného. Tak jsem se rok snažil jako ten tupec, abych ji získal a konečně se mi to podařilo! Začali jsme spolu chodit, ale netrvalo to dlouho a já jsem si uvědomil, co je vlastně zač. Že zvenku je krásná, ale uvnitř úplně zkažená. Kvůli ní jsem obětoval to, na čem mi v životě nejvíc záleželo. Škoda, že tahle hloupost už nejde vrátit zpět. Dávno je vše pryč, vše se změnilo, už ji ani nevidám. Teď už mi jen zbývá poučit se z vlastních chyb.